

Мария (уплашено отскачва назадъ. Загрилва се съ ръцѣ и гледа уплашено на Иванка).

Иванку (усмихнѣто).

Тѣй ли ти е драго, че ме виждашъ, Марио?

Мария (уплашено).

Што трѣсишъ тукъ, Иванко, въ това време? И отъ дѣ се зе?

Иванку (жаловито).

Бѣгамъ, Марио, спасявамъ си животътъ.

Мария (съ безпокойство пристѣпва къмъ него).

Ти си въ опасностъ, Иванко? Има опасностъ за царството, за татка, за тебе? (безпокойно склучва рѣцѣ).

Иванку.

Сега вече не сжмъ въ опасностъ, Марио: твоята любовъ ми спаси животътъ.

Мария.

Но Боже мой! кой би дързналъ да те гони, Иванко? кои сж тѣйзи твои врагове?

Иванку.

Враговетъ ми сж силни, Марио. Но кажи ми, обичашъ ли ме ти?

Мария.

И сега ли питашъ?

Иванку.

Отъ цѣла душа и сърце?

Мария.

Ти си тукъ и въ таквъзъ време, ключътъ отъ тайнитъ врата у тебе, а татку не знае за това, та опште ли питашъ ти?